

Ἐσὲ λατρεύω μόνος μου,
Λατρεύω αὐτὴν μαζὴ σου,

Ἔθνος ἐκείνη πρῶτιστον,
Πρωτίστη σὺ γυνή,
Ἰῆς εὐτελείας ὑπέρλαμπρος
Τύπος, ἡ Ἑλλάς καὶ σύ.

—οοο—

Τὸ αἰδίων φῶς τῆς δόξης τῆς
Αἰωνίως τὴν γῆν γεμίζει,
Τὸ φῶς τῆς ὡραιότητος
Ποῦ ἔχεις ἐσὺ φωτίζει,

Τὴν πλάττει ὅλην ἐκπληκτον,
Τὸν οὐρανὸν κινεῖ
Κάμνετε αὐτὰ τὰ θαύματα
Μόνον ἡ Ἑλλάς καὶ σύ.

—οοο—

Τὸ φῶς σας ἔγινε ἀσέβηστον
Πῦρ, ποῦ μὲ κατακαίει
Καὶ κάμνει ὅλον τὸ εἶναι μου
Νὰ χαίρῃ καὶ νὰ κλαίῃ

Διότι εἰς ἐμὲ ζωοποιήσεις
Χαράϊ καὶ στεναγμοί,
Γλυκεῖα πικρά μου αἰσθήματα,
Γίνεσθε ἡ Ἑλλάς καὶ σύ.

—οοο—

Ὅσον δὲ αἷμα αἱ φλέβαις μου,
Δάκρυα τὰ ὅλματα ἔχουν
Ὅσον ἡ τὴν γῆν αἱ ἡμέραι μου
Αἱ μετρημέναι τρέχουν,

Ὁ αἰθὴρ ἀπὸ τὴν λύραν μου
Τερπνῶς θέλει ἀντηχεῖ,
Τὰ ἀγαπητά μου ὀνόματα,
Ποῦ ἔχετε ἡ Ἑλλάς καὶ σύ.

—οοο—

Μακρὰν, σιμὰ, τὸ πνεῦμά μου
Σ' ἐσένα ἀριερωμένον,
Ὅπου εὐρεθῆς εὐρίσκεται
Παντοῦ μὲ σὲ ἐνωμένον.

Ἡ πλάσις συγχεντρώνεται
Ὀλόκληρος εἰς σέ,
Θεὸς καὶ σὺ τὸ ἐπίλοιπον
Ἀνύπαρκτον δι' ἐμὲ

—οοο—

Οἱ στεναγμοί μου οἱ πόθοι μου,
Ὡς αὖρα θέλει τρέξουν,
Εἰς ἀτμοσφαῖραν ἐρώτος
Διὰ νὰ σὲ περιπλέξουν

Ἄν καὶ μία τύχη ἀπάνθρωπος
Μ' ἐχώρισε ἀπὸ σέ,
Θὰ σοῦ ἐξυπνοῦν κἂν ἔλεος
Καὶ ἀνάμνησιν δι' ἐμὲ.

ΔΙΑΘΟΡΑ.

—ο—

ΜΩΑΜΕΘ Ο Β'. Ὁ ἐμπορὴτής οὗτος τῆς Κων-
σταντινουπόλεως ἠγάπα τὴν ζωγραφικὴν, καὶ ἐκαυ-
χᾶτο μάλιστα ὅτι γνωρίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν
τῶν καλλιτεχνημάτων. Εἰς λοιπὸν τῶν χριστιανῶν
ζωγράφων ἐπρόσφερεν αὐτῷ εἰκόνα γραφεῖσαν παρ'
αὐτοῦ, καὶ παριστῶσαν τὴν ἀποκομὴν τῆς κεφαλῆς
Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τὸ ἔργον ἦτο τῶντι ἁ-
ξίον λόγου, καὶ ὁ Μωάμεθ ἐτήριε τὸν ζωγράφον.
» Καὶ ὅμως, προσέθηκεν, ἡ κεφαλὴ ἔχει μισρὰν
τινα ἔλλειψιν· διότι τὸ στόμα δὲν παριστᾷ τὴν
μικρὰν οὐσιολογίαν ἥτις παρατηρεῖται εἰς τὰς κε-
φαλὰς τὰς ἀρτίως ἀποκεπέσας ». Εἰπὼν δὲ
ταῦτα ἐκέλευσεν ἐν τῶν περιστάσεων ἀνδραπόδιον
αὐτοῦ νὰ πλησιάσῃ· τούτου δὲ προσελθόντος, ὁ
Μωάμεθ ἀπέκοψε διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν, ἔπειτα δὲ
ἐπικολούησεν ἀταράχως τὴν ὁμιλίαν του, « Ἰδὲ,
εἰπὼν τῷ ἐντὸς ζωγράφῳ, πῶς τὸ στόμα τῆς κε-
φαλῆς ταῦτις οὐσιέλλεται. . . . »

ΠΕΤΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ. Ὁ μέγας τῶντι οὗτος τῆς
Ῥωσίας Αὐτοκράτωρ ἐνδύει ἐσπέρην τινὰ ἀ-
πλοῦ στρατιώτου φορέματα, περιεφέρτετο εἰς τὰς
ἀγυῖας καὶ τὰ οἶνοπωλεῖα τῆς πρωτευούσης, ἵνα γνω-
ριστῇ ἐκ τοῦ πληθύνοντος πνεύματος τοῦ λαοῦ του. Εἰς-
ελθὼν δὲ εἰς οἶνοπωλεῖον εἶδε στρατιώτην δίδοντα
τὴν λεπίδα τῆς σπάθης του ἀντὶ οἴνου. Ὁ Αὐτο-
κράτωρ παρετήρησε καλῶς αὐτῶν σημειώσας καὶ
τὸ τάγμα· εἰς ὃ ἀνῆλθε καὶ τὴν ἐπαύριον μεταδὼς
εἰς τὸν στρατῶνα τοῦ τάγματος τούτου ἐξήτησε
νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσῃ. Εὐχαριστηθεὶς δὲ κατὰ πάντα
ἀπετάλη πρὸς τὸν ταγματάρχην καὶ ἐπήνεσεν αὐ-
τόν. « Ἡ αἰ ὅμως, προσέθηκε, θὰ εὖ ἀποκεφαλίσω ».
Τότε στραφεὶς πρὸς τὸν μνησθέντα στρατιώτην διέ-
ταξεν αὐτόν ν' ἀποκεφαλίσῃ διὰ τῆς σπάθης του τὸν
προϊστάμενόν του ταγματάρχην. Καὶ ὁ μὲν στρα-
τιώτης ἐδίσταζεν· ἀλλ' ἐπαναληρθείσης ἐντόμως τῆς
αὐτοκρατορικῆς προσταγῆς ἀνέτεινε· ἱκετηρίου χει-
ρος πρὸς τὸν οὐρανὸν λέγων « Θεὲ παντοδύναμε,
ὃ τέρπος καὶ καρδίας ἀνθρώπων ἐτάζων· ἂν ἡ
διαταγὴ τοῦ σεπτῶ ἡμῶν Αὐτοκράτορος δὲν εἶναι
δικαία, σῶσον τὸν προϊστάμενόν μου μετατρέπων
τὴν λεπίδα τῆς σπάθης μου εἰς ἔλεον. » Καὶ
ἀνασπᾶσας τὸ ξίφος τουα ὧ τοῦ θαύματος, ἀνέκρα-
ξεν, ἡ σπάθη μου, Μεγαλειότατε, μετατρέπη
εἰς ἔλεον ! » Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγέλασε καὶ θυμ-
μάσας τὴν ἐτοιμότητα αὐτοῦ ἀντί τιμωρίας τὸν
προεδίδασε.

I. ΔΕ ΚΙΤΑΛΛΑΣ.